

[Alfred Jensen.]

telse for. Kunne man ikke i det mindste tage dem med? Det forekommer mig, at denne gruppe burde udvides, og jeg anbefaler udvalget at tage dette med i overvejelserne.

Med hensyn til fordelingen af skattebyrden i det kommende år spekulerer man også over, om det ikke var muligt at lægge en større del af denne byrde over på dem, der har tjent og har udsigt til stadigvæk at tjene godt. Det er der imidlertid ikke noget af i forslaget, man har nærmest indtryk af, at de skal fredes; hvis der endelig er noget med hensyn til dem, er det tendenser til lettelser. Når man nu endelig vil til at ændre, er det helt urimeligt, at man begynder med søfolkenes risikotillæg. Jeg er klar over, at der kan siges meget både pro et contra her; men når man har haft en sådan ordning — og den har haft sin begrundelse — forekommer det mig ikke at være her, man først og fremmest skal sætte ind; når man skal til at afvikle, må det være andre steder.

Det ærede medlem hr. Axel Sørensen spurgte, om afskrivningsudvalget var ved at være færdigt med sit arbejde. Det forekommer mig, at afskrivningsreglerne og de regler, hvorefter man opgør varelagre, er et af de felter, man skal sætte ind på, og når man endelig skal til at pille ved det, der har været, hvorfor kunne man så ikke tage fat her, hvorfor skulle man absolut begynde med søfolkene?

De ændrede regler for fradrag af de præmier, man betaler til forsikringer og forskellige ordninger, tilfredsstiller mig ikke. Jeg gjorde i fjor opmærksom på, at selvom der kan være skattemæssige betragtninger, der retfærdiggør noget sådant, er det urimeligt, at de, der har de store indkomster herhjemme, derigennem kan slippe billigere i skat, og her kommer vi ind på spørgsmålet om progressionen i vor skattelovgivning. Jeg har set en beregning, hvorefter en mand, der har en indkomst på 100 000 kr., ved at betale 5 000 kr. til forsikring kan slippe for 3 600 kr. i skat. Jeg har ikke regnet det efter; men problemet er der, det ved enhver, og er det rimeligt, at man har sådanne regler? Er det ikke dem, der har de store indtægter, som også har mulighed for at bære den skattebyrde, der må til? Man kan diskutere, hvor hårdt skattetrykket er

for folk med de store indkomster; det er dog ikke større, end at det erkendes, at der kan lægges mere på dem, uden at de vil gå økonomisk i knæ af den grund. Det er bl. a. derfor, man ivrer så stærkt imod, at skattefradragsreglen afskaffes; man ved, at der kan lægges og vil blive lagt større byrder på denne del af befolkningen, hvis den afskaffes. Ja, men hvorfor så gennemføre noget, som virker altfor urimeligt lettende for dem, der sidder forholdsvis godt i det?

Noget lignende gælder præmieringen af opsparing — dette spørgsmål er ikke til behandling, det ved jeg vel. Jeg har tidligere givet udtryk for, at det er urimeligt, at man gennemfører en lettelse og præmiering overfor borgere, som har mulighed for at foretage sådanne opsparinger, medens andre, der lever lige så økonomisk, og som måske sparer og spinker mere, ikke kan få lettelser, skønt de burde have det. Jeg synes altså, det er urimeligt, at man gennemfører en sådan bestemmelse. Det kan sikkert heller ikke afvises, at i adskillige tilfælde vil de, som ikke kommer ind under disse lempende bestemmelser, komme til at betale mere i skat.

Der er naturligvis også faldet nogle bemærkninger i anledning af, at de beløb, der udbetales af strejkefunds og lockoutfunds, skal beskattes fuldtud for fremtiden. Jeg kan slutte op bag dem, der har yret betænkelighed ved dette; det forekommer også mig lidt mærkeligt at ville gennemføre noget sådant; men jeg må sige, at det ophidser mig ikke, for jeg ved, at arbejderens forhold til strejkekasserne er et bidragydende forhold; der skal altid penge til, og det er meget sjældent, at der kommer nogen tilbage. Jeg vil tro, at hundredtusinder af arbejdere ikke bliver berørt en tøndel af det, der sker, når man bestemmer, at strejkeunderstøttelse skal opgives i sit fulde omfang. Hvordan det er for arbejdsgivernes vedkommende, ved jeg ikke; jeg tør ikke sige, om det kommer til at ramme dem hårdt. Men med den begrænsning af muligheden for strejke, der er nu, har vi snart kun ulovlige strejker, og selv ved lovlige strejker sker der jo en begrænsning af den understøttelsessum, der stilles til rådighed for de strejkende. Jeg minder her om de forholdsregler, der bliver taget overfor forbund, der mener sig forpligtede til